

Loss in Norwegian (Savn)

By **mystic_girl**

Submitted: December 22, 2005

Updated: December 22, 2005

I translated it 4 orangegirl because she wanted to read it in norwegian too ^^ so here ya go ;)

Provided by Fanart Central.

http://www.fanart-central.net/stories/user/mystic_girl/25206/Loss-in-Norwegian-Savn

Chapter 1 - Untitled

2

1 - Untitled

Savn

Det hadde gått fire år siden ulykken nå. Men savnet brant like sterkt i henne ennå. Hun satt i vinduskarmen som vendte ut mot veien. En tåre bante vei nedover et vinter blekt kinn. En ambulansesirene var ennå hørbart i det fjerne. Sirenen stakk henne som en syl skarp kniv. Den minnet henne som om det hun så dypt hadde savnet nå i fire lange år. Hvorfor mamma? Hvorfor?!? Hvorfor? Hvorfor måtte du være pappa krangle den kvelden? Å... hvorfor kunne det ikke hvert han som forlot oss den kvelden? Forlot oss for alltid den kvelden.... Ble en engel den kvelden.. Hun måtte ut.. Ut for å tenke.. Tanken på ulykken ble for mye for henne..

Hun tok seg vinterklærne.. Og englevingene.. Julepresangen fra moren det siste året.. Far.. far ulykken.. De var slitte og medtatte.... Skitne og gamle.. Men hun var glad i dem.. For henne var de det fineste hun eide.. Men hun skulle ønsket at de var ekte.. Da kunne også hun ha vært en engel.. Da kunne også hun vært sammen med de andre englene, og med moren.. I himmelen.. Hun var kald.. Iskald.. Men hun ville ikke hjem.. Far var hjemme.. Det var seint.. Hun nå et øyeblikk, men kulden vant og hun hadde ikke noe annet valg enn å gå hjem.. Nokk en tåre bante vei nedover et iskaldt kinn..

Hun åpnet døren og skulle akkurat til å snike seg opp til det eneste stedet hun følte seg trygg, loftsrommet hennes, da hun hørte farens rope på henne.. - Lilly! Kom deg inn her med en gang! - Ja pappa, svarte hun skjelvende. Han hadde drevet.. - Hvorfor har du ikke gjort pliktene dine?!? Du lovet at du skulle gjøre dem! Din lille bortskjemte drittinge! Hun svarte ikke.. Bare stirret ned i gulvet.. Nye tårer begynte å strømme ned kinnene, men denne gangen, ikke av sorg men av frykt.. Faren var en kraftig man og nådde sint og beruset. Hun visste hva som ville skje..

Svar meg da! Eller meg jeg så det ut av deg? Hm? Skrek faren. Hun turte ikke svare, bare rygget sakte mot veggen. Det var ikke første gang.. Det hadde hendt mange ganger før.. Han kom faretruende nå.. - Du ber om det Lilly! Du gjør jo ikke pliktene dine eller engang hilser på faren din! Faren brøt til henne. Mens han stirret på henne med det hatende blikket hun nå kjente så alt for godt.. Lukten av alkohol oste sterkt fra ham. Bestemt ga han henne et hardt slag i ribbeina. Det slo puste ut av henne og hun falt hardt i gulvet. Smerten skjøt gjennom hvert ledd i kroppen. Faren gjorde seg klar for nokk et slag. Mot hode denne gangen. Alt ble svart..

Lilly vÃ¥knet pÃ¥ stuegulvet neste morgen.... Heldigvis hadde faren greid Ã¥ dratt seg pÃ¥ jobb.. Hun prøvde Ã¥ reise seg, men smerten skjÃ¸t gjennom henne som brÃ¸lende flammer. Nokk en gang flommet tÃ¥rene.. Etter mangt et forsÃ¸k Ã¥ mang en smertebÃ¸lge sÃ¥ klarte hun Ã¥ bane seg vei ut pÃ¥ kjøkkenet. Hun fant noen smertestillendes tabletter, og svelget dem med litt vann.. NÃr moren dÃ¸de hadde faren utviklet mange negative egenskaper.. Han hadde begynt Ã¥ drikke.. MYE... Og var alltid deprimert og sint... Hun hadde mange blÃmerker og arr.. De fÃ¥ gangene hun turte Ã¥ oppsÃ¸ke en lege, var de alltid sjokkert over skadene hennes, men hun fortalte dem aldri om faren...

Tablettene begynte Ã¥ virke og smerten ble litt mildere.. Hun klarte Ã¥ kravle seg opp til loftsrommet.. Hun stirret ut et frost rimt vindu.. Det snÃ¸dde fredelig ute.. Hun pleide Ã¥ elske snÃ¸, fÃ¸r.. BÃde hun Ã¥ moren hadde likt sÃ¥ godt Ã¥ lage engler i snÃ¸en.. Men nÃ hadde hun ikke lenger noen glede av snÃ¸en.. -Jeg savner deg sÃnn mamma, sa hun stille.. - Jeg orker ikke mer mamma.. Hun strigrÃ¸t nÃ.. Hun Ã¸pnet en skuff og tok ut et lite speil.. To tÃrevÃte Ã¸yne stirret tilbake pÃ¥ henne.. Hun savnet moren mer en noen gang fÃ¸r... Hun slo speilet hardt inn i en av sengestolpene.. Bitene ble splintret utover gulvet..

Hun ble sittende lenge Ã¥ bare stirre pÃ¥ glassbitene.. og plukket opp den stÃ¸rste hun fant.. Hun kjente pÃ¥ kantene med fingeren.. De var skarpe som kniver.. - Jeg savner deg mamma.. hun visket det sÃvidt.. - Jeg kommer mamma.. Vingene vill bli ekte mamma.. Snart mamma.. Hun satte biten mot en av blodÃrene sine.

Hun satt slik en stund.. TÃrene strÃ¸mmet ned kinnene hennes.. Hun var redd.. Men.. she hun lagde et kutt.. En siste smertebÃ¸lge skjÃ¸t gjennom kroppen.. Blod overalt.. Synet ble uklart, sÃ¥ forsvant det.. - Jeg kommer mamma.. Til deg og englene mamma.. endelig mamma.. Jeg kommer mamma.. Til deg og englene mamma..

Forfatter (Meg) Mona Aarsland